

1. pátek Lk 23,34

Odpuštění je základním stavebním kamenem evangelia. Týká se bez výjimky každého člověka. Stejně jako pravidelné dýchání je pro nás důležité je přijímat a umět darovat. Odpouštění ale předpokládá, že se v nás již zabydlela částka z milosrdenství Božího. Jak se k němu dostaneme? Třeba rozjímáním prvních slov ukřižovaného Krista.

OTČE, ODPUSŤ JIM, VŽDYŤ NEVĚDÍ, CO ČINÍ

„Kristus přichází zjevit lidstvu lásku Otce. Jeho láska nejzřetelněji vystupuje, kdykoliv je ponořena do utrpení, kdykoliv je člověk ohrožen v samé podstatě svého bytí a své důstojnosti.“ (2)

Boží lásce na kříži nehrozí zkáza. Hřích a smrt však ohrožuje ty, kdo se na ukřižování podílejí. K těm touží láska přijít, aby jim byla vrácena lidská tvář.

Kristova smrt není v lidském měřítku spravedlivá. **„Bůh ho vydal smrti, jednal s ním jako s největším hříšníkem, aby byla naplněna spravedlnost v nadbytku. Jedná se o Boží spravedlnost tryskající z lásky; je to ovoce lásky mezi Otcem a Synem. Kristovou obětí jsou vyváženy hříchy lidstva.“ (7)**

Uctívám Krista, nebo modlu své bolesti, která ve mně nepřestává obviňovat svého původce?

„Na kříži láska objímá spravedlnost a otevírá cestu milosrdenství, které tak odhaluje dokonalost Boží spravedlnosti.“ (8)

OTČE, ODPUSŤ JIM, VŽDYŤ NEVĚDÍ, CO ČINÍ

Pokušení pýchy a moci člověka opakovaně oslepuje. V zahledění se na svou vlastní důležitost nevnímá odpojení od pravé lásky. Jeho bezmoc roste, zlo jej zotročuje. Protože podstatou hříchu je ničit, i jeho akceptovaná přítomnost v našich životech vždy zároveň ubližuje. Nám i druhým.

„Láska se stává milosrdenstvím, kdykoliv musí překračovat přesnou míru spravedlnosti. Projevuje se jako znovuocnění, jako dobývání dobra zpod všech vnějších nánosů zla, které je na světě a v člověku.“ (4)

Komu vlastně má Bůh odpustit? Tomu, jehož hřích mně právě teď ubližuje, nebo mně, protože i já jsem v jeho zajetí?

Jen ponořením do milosrdné lásky lze prožít opravdové dobro. **„Tehdy člověk uvidí sebe, své skutky v celé pravdě a stává se pokorným.“ (6)**

„Křesťanské milosrdenství je nejdokonalejším uskutečněním ‚rovnosti‘ mezi lidmi. Znamená opravdové setkání ve vší lidské důstojnosti, bez akcentu na rozdílnost. Darující je obdarován tím, kdo přijímá jeho dar.“ (14)

OTČE, ODPUSŤ JIM, VŽDYŤ NEVĚDÍ, CO ČINÍ

„Svět lidí se stane lidštějším pouze tehdy, když do všech vzájemných vztahů, které utvářejí jeho morální podobu, vložíme místo a čas pro odpuštění. Odpuštění je svědectvím toho, že ve světě je přítomná láska silnější než hřích. Odpuštění je základní podmínkou smíření – ve vztahu k Bohu i mezi lidmi. Bez něj existuje jen chladná a bezohledná spravedlnost spojená se skrytým lidským sobectvím.“ (14)

„Blahoslaveni milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“

Neustálé odpouštění je ústředním bodem mesiášského programu. Je tajemným pramenem nového života. **„Kristus zdůrazňuje Petrovi nutnost neustálého odpouštění, učí nás v modlitbě Otče náš, abychom byli pro odpuštění trvale disponovaní. To však neznamena shovívavost vůči zlu či bezpráví, vždyť podmínkou odpuštění je náprava zla a zadostiučinění.“ (14)**

OTČE, ODPUSŤ JIM, VŽDYŤ NEVĚDÍ, CO ČINÍ

Láska vyjádřená do krajnosti. Její podstatou je hojit a utěšovat. Je možné při těchto slovech zapochybovat o milosrdenství Božského Přímluvce? A je možné nenechat se jím proměňovat? Bůh odpouští, Kristus odpustil. Řada je na mně.

„Maria nás s mateřskou starostlivostí vybízí, abychom se skrze Krista utíkali k Božímu milosrdenství, neboť ‚trvá od pokolení do pokolení‘.“ (12)

Pane Ježíši, náš nebeský Otec má před očima tvůj Velký pátek, kdykoliv k němu přicházím. Sklání se ke mně přes tvoje rozepjaté ruce na kříži při každé mé prosbě. Jeho odpuštění mě předchází; nastalo dřív, než vznikl můj hřích. V tom spočívá nenapodobitelné, neuchopitelné tajemství jeho Milosrdenství, které proniká až do nejtajnějších záhybů tmy v lidských srdcích. Jemu předávám svou bolest, své ponížení, kéž tím poroste jeho moc a sláva. Ať je oslaveno jeho jméno nyní i navěky.

Impulzy k duchovnímu životu

Iz 61,1–3 Iz 52,13–53,9

Uklidnění emocí vyžaduje čas, proto se lidské odpuštění děje postupně. Nepřestaňme o ně usilovat. Duch Svatý má moc proměňovat i náš čas. Buďme jeho služebníky.

Literatura: Encyklika Jana Pavla II. O Božím milosrdenství

1. pátek Lk 23,34

Odpuštění je základním stavebním kamenem evangelia. Týká se bez výjimky každého člověka. Stejně jako pravidelné dýchání je pro nás důležité je přijímat a umět darovat. Odpouštění ale předpokládá, že se v nás již zabydlela částka z milosrdenství Božího. Jak se k němu dostaneme? Třeba rozjímáním prvních slov ukřižovaného Krista.

OTČE, ODPUSŤ JIM, VŽDYŤ NEVĚDÍ, CO ČINÍ

„Kristus přichází zjevit lidstvu lásku Otce. Jeho láska nejzřetelněji vystupuje, kdykoliv je ponořena do utrpení, kdykoliv je člověk ohrožen v samé podstatě svého bytí a své důstojnosti.“

Boží lásce na kříži nehrozí zkáza. Hřích a smrt však ohrožuje ty, kdo se na ukřižování podílejí. K těm touží láska přijít, aby jim byla vrácena lidská tvář.

Kristova smrt není v lidském měřítku spravedlivá. **„Bůh ho vydal smrti, jednal s ním jako s největším hříšníkem, aby byla naplněna spravedlnost v nadbytku. Jedná se o Boží spravedlnost vznikající z lásky; je to ovoce lásky mezi Otcem a Synem. Kristovou obětí jsou vyváženy hříchy člověka.“**

Uctívám Krista, nebo modlu své bolesti, která ve mně nepřestává obviňovat svého původce?

„Na kříži láska objímá spravedlnost a otevírá cestu milosrdenství, které tak odhaluje dokonalost Boží spravedlnosti.“

OTČE, ODPUSŤ JIM, VŽDYŤ NEVĚDÍ, CO ČINÍ

Pokušení pýchy a moci člověka opakovaně oslepuje. V zahledění se na svou vlastní důležitost nevnímá odpojení od pravé lásky. Jeho bezmoc roste, zlo jej zotročuje. Protože podstatou hříchu je ničit, i jeho akceptovaná přítomnost v našich životech vždy zároveň ubližuje. Nám i druhým.

„Láska se stává milosrdenstvím, kdykoliv musí překračovat přesnou míru spravedlnosti. Projevuje se jako znovuocnění, jako dobývání dobra zpod všech vnějších nánosů zla, které je na světě a v člověku.“

Komu vlastně má Bůh odpustit? Tomu, jehož hřích mně právě teď ubližuje, nebo mně, protože i já jsem v jeho zajetí?

Jen ponořením do milosrdné lásky lze prožít opravdové dobro. **„Tehdy člověk uvidí sebe, své skutky v celé pravdě a stává se pokorným.“**

„Křesťanské milosrdenství je nejdokonalejším uskutečněním ‚rovnosti‘ mezi lidmi. Znamená opravdové setkání ve vší lidské důstojnosti, bez akcentu na rozdílnost. Darující je obdarován tím, kdo přijímá jeho dar.“

OTČE, ODPUSŤ JIM, VŽDYŤ NEVĚDÍ, CO ČINÍ

„Svět lidí se stane lidštějším pouze tehdy, když do všech vzájemných vztahů, které utvářejí jeho morální podobu, vložíme místo a čas pro odpuštění. Odpuštění je svědectvím toho, že ve světě je přítomná láska silnější než hřích. Odpuštění je základní podmínkou smíření – ve vztahu k Bohu i mezi lidmi. Bez něj existuje jen chladná a bezohledná spravedlnost spojená se skrytým lidským sobectvím.“

„Blahoslaveni milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“

Neustálé odpouštění je ústředním bodem mesiášského programu. Je tajemným pramenem nového života. **„Kristus zdůrazňuje Petrovi nutnost neustálého odpouštění, učí nás v modlitbě Otče náš, abychom byli pro odpuštění trvale disponovaní. To však neznamená shovívavost vůči zlu či bezpráví, vždyť podmínkou odpuštění je náprava zla a zadostiučinění.“**

OTČE, ODPUSŤ JIM, VŽDYŤ NEVĚDÍ, CO ČINÍ

Láska vyjádřená do krajnosti. Její podstatou je hojit a utěšovat. Je možné při těchto slovech zapochybovat o milosrdenství Božského Přímluvce? A je možné nenechat se jím proměňovat? Bůh odpouští, Kristus odpustil. Řada je na mně.

„Maria nás s mateřskou starostlivostí vybízí, abychom se skrze Krista utíkali k Božímu milosrdenství, neboť ‚trvá od pokolení do pokolení‘.“

Pane Ježíši, náš nebeský Otec má před očima tvůj Velký pátek, kdykoliv k němu přicházím. Sklání se ke mně přes tvoje rozepjaté ruce na kříži při každé mé prosbě. Jeho odpuštění mě předchází; nastalo dřív, než vznikl můj hřích. V tom spočívá nenapodobitelné, neuchopitelné tajemství jeho Milosrdenství, které proniká až do nejtajnějších záhybů tmy v lidských srdcích. Jemu předávám svou bolest, své ponížení, kéž tím poroste jeho moc a sláva. Ať je oslaveno jeho jméno nyní i navěky.

Impulzy k duchovnímu životu

Iz 61,1–3 Iz 52,13–53,9

Uklidnění emocí vyžaduje čas, proto se lidské odpuštění děje postupně. Nepřestaňme o ně usilovat. Duch Svatý má moc proměňovat i náš čas. Buďme jeho služebníky.

Literatura: Encyklika Jana Pavla II. O Božím milosrdenství